
Jarní Vídeň

SOBOTA

Ve Vídni, jsem byla už několikrát, ve staré-historické jen dvakrát před Vánocemi, a to napotřetí se mi poštěstilo projet si za krásného sluníčka na motorce. Stalo se to o jednom pěkném víkendu asi v polovině dubna. Cíl byl jasný s tím, že se cestou zastavíme tam, kde nás to zaujmeprotože toho chceme vidět co nejvíc vyjíždíme už v půl 8 z OMV z Prostějova, kde je místo našeho srazu. Už skoro měsíc tu máme jaro a je to znát. Sluníčko nám krásně svítí a hřeje do zad. Hranice jsme překročili, tedy přešli v Mikulově a míříme si to rovnou do Vídně. Dobrovolně a s nadšením se hlásím, že všechny historickou částí Vídně provedu, byla jsem tu přece už 2x. Je něco po 10 hodině a my si to směle vyjíždíme na Freyungstrasse, kde už je to jen kousek na parkoviště, jak nám napovídá mapa.

Je už hezky teplo a tak jsme přivítali skrýt se v podzemních garážích. Ale ouvej....nechtějí nás tu nechat ani za peníze....ach jo! Vyjedeme znovu ven směrem na Schotten Ring. Projíždíme zaplněnými uličkami mezi turisty když narazíme na volné místo přímo před Restaurantem Café Landtmann, máme velké štěstí, protože to máme jen pár kroků do centra hlavního dění. Zamkneme motorky, hodíme na krk foťáky a vyrážíme k historickým stavbám města. Vedu všechny k bývalému Minoritskému kostelu,

dnes Italskému kostelu P. Marie Sněžné s mozaikovou kopií slavné Poslední večeře Páně od Leonarda da Vinci. V klidu nás nenechá ani úžasná výzdoba interiéru a veliká okna bohatě zdobená vitráží. Všechny důležitě upozorňuji, že ve zdech kostela je pochována Markéta Tyrolská...známá také jako Ošklivá vévodkyně Markéta Pyskatá.

Všichni na mě koukají udiveně takže vysvětluji původ přezdívky této poslední Tyrolské hraběnky. Úzkými uličkami projdeme na Michaelské náměstí, nejznámější ve Vídni, které se nachází v úplném středu města. Leží mezi částí Hofburgu zvanou Michaelertrakt a nákupní uličkou Kohlmarkt. Obdivujeme krásu tohoto náměstí, ten přirozený přechod od staveb budovaných v minulých stoletích po moderně vystavěnou a přitom nějak historii nerušící nákupní třídu s obchody těch nejvyhlášenějších značek. Vše se zdá jako velká jednolitá plocha bez překážek či obrubníků. Jako moře se tu rozprostírá dlažba, po

které se jezdí hlavně v kočárech a to asi musí být krásná jízda! Za naše povšimnutí určitě stojí kašny přiléhající ke stěně Michaelertraktu a také odkryté vykopávky původní kanalizace z dob římského tábora, které se nacházejí uprostřed náměstí.

Vídeňský Hofburg byl přes 600 let centrem Habsburské říše a také hlavní sídelní rezidencí císařské rodiny. Budova Hofburgu byla během staletí mnohokrát přestavována až do dnešní konečné podoby, kterou tvoří impozantní komplex budov s 18 trakty a dohromady 2600 pokoji. Ale já už obdivuji fresky v jednom z nejstarších kostelů postaveného původně v románském slohu, bohužel již několikrát za posledních 8 století přestavěného. Je to Kostel Sv. Michaela. Ostatní na náměstí pokukují po fiakrech, které jsou taženy vždy párem vyšňořených koní. A ty můžeme jen na chvíli zahlédnout schované ve stájích za sklem ve španělské škole. Mají tu ustájené Lipicány, **no já koukám jako blázen-koně a stáje uprostřed města** které využívají právě ve španělské jezdecké škole ve Vídni, což je nejstarší jezdecká akademie na světě, založená 1572 pro mladé šlechtice. Zásadně bílí hřebci jsou cvičeni k vysoké drezůře a jejich vystoupení při hudbě Mozarta je prý nezapomenutelným zážitkem. Ale to my si dnes musíme odpustit, pokračujeme dál k Albertině. Asi většina ví, že je to velká vídeňská galerie, kde je možnou vidět ty nejznámější a nejžádanější umělce v opravdu jedinečných a obsáhlých sbírkách. Zrovna dnes tu je mimo jiné Van Gogh. Škoda, ale není dost času na 3-4 hodinovou prohlídku vystavených exponátů.

Tos mi teda Jitko dělat neměla, dotáhneš mě až sem a pak velké NIC!!! A jak jsem se na toho Holand'ana těšil!!!! Nasytíme tedy svoje oči pohledem do krásně se rozkvétajících "hradních zahrad". Je to velký park patřící k Hofburgu. Závidím všem těm lidem jak si hoví v krásně zelené trávě a dýchají vzduch prosycený okolní historií. U nás se na zeleň v parku nesmí ani šlápnout a už vůbec ne si do trávy lehnout.

Ale to už přicházíme ke dvěma historickým muzeím a to k Uměleckému a Přírodovědeckému, které hlídá sama panovnice dob minulých Marie Terezie. Uděláme pár fotek muzeí a také sousedního Parlamentu. No, pěkně jsme si pocourali po těchto jedinečných památkách tolik obdivovaných a navštěvovaných. Vracíme se zpět k opuštěným motorkám přes další krásně rozkvetlý park, tentokrát jde o druhou, krásnější zahradu Hofburgu o Volks-garten. Odjíždíme, za sebou necháváme hlavní město a podél Dunaje se vracíme do Čech.

Je to také, ale kus romantiky, cesta kolem tohoto evropského veletoku. A co takhle pozdní oběd s pohledem na tu krásu. Vždyť i žaludky už se hlásí o svoje. No, Ivo, nemyslíš že je na čase ochutnat Spargel - česky chřest, který tu nabízejí na každém rohu? astavujeme u úplně nenápadné restaurace-Gasthof Brauner Bär ve vesničce Greifenstein (N48°20' 47.74", E16°14' 31.62").

Sedíme kousek od toku řeky s krásným výhledem a pochutnáváme si na místní specialitě. **A že to, ale bylo pošušňáníčko, nam, nam!!!** Jistě neodolám a vše zakončuji Sachrovým dortem, když jsem to ve Vídni nestihla :-). Hezky se to sedí, ale čas rychle běží a my se musím posunout zase o kousek dál a to na místo našeho nocování do Ivančic. A to je ještě pěkný kus cesty.

NEDELE

Večer jsme to trochu protáhli v jedné místní restauraci při sklence dobrého červeného, když jsme probírali všechny detaily a postřehy včerejšího výletu. Nikam nespěcháme a proto v klidu svou dnešní cestu začínáme až v 9 hodin po výborné snídani. Je přece neděle, ne?

Naše první zastávka je hned po pár kilometrech směrem na Moravské Bránice a to v Galerii ve Mlýně, řečenému Stršíbský. Bohužel mají ještě zavřeno a proto se rozhodujeme pokračovat k dalšímu místu naší trasy a pokud bude čas ještě se sem vrátíme. Jedeme dál směrem do vesnice Hlína, kde se chystáme vyšplhat na rozhlednu zvanou Menšíkova (N49°07' 02.86", E16°25' 34.38"). Jistě skoro každý ví, že právě Vladimír Menšík se narodil v nedalekých Ivančicích a zde je na jeho památku pojmenovaná rozhledna. Dočetli jsem se, že je to nejmladší rozhledna v jihomoravském kraji. Vystoupáme si za klasických 10,- Kč vstupného po 96 schodech nahoru, abychom mohli zhlédnout Bílé karpáty, Pálavské a Hostýnské vrchy v celé své kráse....Škoda, že je trochu opar, pán v pokladně nám povídal, že při dobré viditelnosti je možno zahlédnout i štítý Alp. Tak snad někdy příště.

A my už pokračujeme přes Neslovice do Oslavan na návštěvu zámku. Ale dnes to nebude prohlídka zámeckého interiéru, ale Oslavanského pivovaru (N49°07' 36.75", E16°20' 02.85") s dobrým pivem a místní restaurace s výbornou kuchyní. Usednouc do příjemných polosklepních prostor chceme místního moku aspoň ochutnat. To je ovšem zklamání. Mají jen nějakou Brněnskou značku a vlastní pivo Oslavanské došlo. Tak potěšíme aspoň naše prázdné žaludky vydatnou krmí. A to už pověsti nelhaly. Výborně jsme si tu pochutnali a nezbyvá než pochvalu takto předat dál.

Slunce je právě tak vysoko jako na druhou hodinu odpolední, takže máme ještě chvíli vrátit se do

Stříbského Mlýna do Galerie.

Jé, to ale zaplesalo moje srdíčko. Včerejší galerii v Albertině jsme nestihli, takže mám radost, že přece jen nějaké to umění galerijní bude. A musím přiznat, že se moje oko potěšilo. Jistě nebyla to díla veleslavných umělců v rozlehlých sálech, ale i tak to bylo milé pokoukání po skromných výstavních, ale útulných prostorech a ta keramika...hm.... štěstí, že jsem měla všude v tankvaku plno, určitě bych si nějakého toho anděla koupila na památku. Tak aspoň pár fotek. Ještě se venku před Penzionem pro odložené pány dohadujeme kdo už ano a kdo ještě ne tu může nocovat :-). Stříbský mlýn stojí kousek od jezu na řece Jihlavě a je poznat, že je oblíbeným nástupním místem pro plno fandů do lodiček. Během dopoledne se tu malé parkoviště před Galerií zaplnilo auty s těmito vody chtivými vodáky...tak AHOJ!.... my už vyrážíme k domovu.

Ještě malá rozlučovací zastávka na Benzině, pod na jižní moravě tolik slavnými Buchláky. Tady se loučíme a povídáme si o tom kamže příště zase vyrazíme. A protože jsem to neuzavřeli, cestou kde se pak jeden po druhém odpojujeme směrem k domovu si o tom každý sám přemýšlíme.

Moc se zase těším na další takovou zajímavou víkendovou cestu!